

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยใช้ระบบประมวลกฎหมาย (Civil Law) การใช้และการตีความกฎหมาย โดยเฉพาะในกฎหมายอาญามีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันและรักษาความสงบเรียบร้อยภายในรัฐเพื่อไม่ให้รัฐได้รับความเสียหายจากการกระทำของบุคคลใด การลงโทษผู้ฝ่าฝืนกฎหมายนั้นมุ่งเน้นแก้ไขตัวผู้กระทำความผิดเป็นสำคัญ รัฐจึงมีอำนาจเข้าไปแทรกแซงการกระทำที่เป็นภัยต่อสังคม เพื่อความถูกต้องตามหลักศีลธรรมและความสงบเรียบร้อยของสังคม ในหลักความยินยอมของผู้เสียหายที่ทำให้การกระทำของผู้กระทำไม่มีความผิด ตามหลักสุภาษิตลาตินที่ว่า “Volenti non fit injuria” ตามกฎหมายอาญาหลักดังกล่าวจะนำมาใช้ในทางอาญาย่อมอยู่ในขอบเขตที่จำกัด เพราะไม่มีกฎหมายบัญญัติเรื่องนี้ไว้แต่อย่างใด และในประมวลกฎหมายอาญาของไทยไม่ได้กำหนดขอบเขตของความยินยอมที่ชอบด้วยกฎหมายอาญาไว้

ปัญหาเรื่องความยินยอมของผู้เสียหายในกฎหมายอาญา ในความผิดเกี่ยวกับเพศฐาน ข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 276 กฎหมายอาญาไม่ได้บัญญัติความยินยอมของผู้เสียหายในความผิดฐานนี้ไว้อย่างชัดเจน รัฐจึงควรมีมาตรการป้องกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นโดยกำหนดขอบเขตของการให้ความยินยอมของผู้เสียหายไว้ให้ชัดเจน เพื่อไม่ให้เกิดผลร้ายที่จะกระทบถึงตัวผู้เสียหายและสังคมโดยรวม ปัญหาการก่ออาชญากรรมโดยการข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นส่งผลกระทบร้ายแรงโดยตรงต่อผู้เป็นเหยื่อ ซึ่งในความเป็นจริงแล้วไม่มีแนวทางใดที่จะรักษาบาดแผลภายในจิตใจของผู้เสียหายที่ได้รับจากการกระทำดังกล่าว ยกตัวอย่างเช่น กรณีการข่มขืนกระทำชำเราหญิงพิการทางด้านร่างกายเพราะเหตุที่หญิงมีร่างกายที่ไม่สมประกอบ โดยผู้กระทำอาศัยเหตุที่ผู้เสียหายอยู่ในสถานะที่ไม่สามารถขจัดขึ้นได้เช่นนั้น สามารถข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายได้โดยง่ายเพราะเหตุที่ผู้เสียหายไม่สามารถขจัดขึ้นได้ด้วยแรงทางกายภาพ ซึ่งเป็นที่ผู้เสียหายอยู่ในสถานะที่ไม่สามารถขจัดขึ้นได้ด้วยเหตุจากร่างกายของหญิงเอง โดยที่ผู้กระทำไม่ได้กระทำให้หญิงเป็นเช่นนั้น ผลกระทบที่ตามมาย่อมมีความแตกต่างจากกรณีของการให้ความ

¹ จาก *ความยินยอมในกฎหมายอาญา* (น. 143), โดย กมลชัช รัตนสกววงศ์, 2524, กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ยินยอมในบริบทอันเป็นที่ยอมรับของสังคมตามรูปแบบจารีตประเพณี อันเป็นการสอดคล้องกับหลักสากล ซึ่งแม้เป็นความคิดต่อส่วนตัวแต่ความยินยอมของผู้เสียหายย่อมเป็นเหตุยกเว้นความคิดของผู้กระทำได้ อาทิเช่น การตัดผม การตัดเล็บ การเสริมสวย การเล่นกีฬาหรือการชกมวยตามกฎหมาย กติกา เล่นสาดน้ำสงกรานต์ เป็นต้น จึงเห็นได้ว่าในเรื่องความยินยอมของไทยใช้หลักนโยบายรัฐซึ่งความยินยอมนั้นต้องเป็นความยินยอมอันบริสุทธิ์ของผู้เสียหาย ต้องไม่ขัดต่อประโยชน์ของสาธารณะหรือความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีตามแนวคำพิพากษาของศาลฎีกา

สำหรับประเทศไทยในเรื่อง “ความยินยอม” ซึ่งนำมาใช้ยกเว้นความผิดในกฎหมายอาญาได้นั้น ตามคำพิพากษาฎีกาที่ 1403/2508² วินิจฉัยว่า “หลักทั่วไปเป็นเหตุยกเว้นความผิดอาญา” ความยินยอมนั้นจะต้องเป็นความยินยอมอันบริสุทธิ์ของผู้เสียหายให้ผู้ใดกระทำการที่กฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิดนั้น ถ้าความยินยอมนั้นไม่ขัดต่อ “สำนึกในศีลธรรมอันดี” และมีอยู่จนถึงขณะกระทำการอันกฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิดนั้นแล้ว ความยินยอมนั้น เป็นข้อยกเว้นมิ

² คำพิพากษาฎีกาที่ 1403/2508 การยอมความในความคิดอันยอมความได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 35 วรรค 2 และ 39(2) นั้น เป็นการกระทำภายหลังที่ความคิดได้เกิดขึ้นแล้ว มิใช่การที่จะกระทำกันไว้ล่วงหน้าก่อนการกระทำความผิด ข้อตกลงล่วงหน้าก่อนมีการกระทำความผิดจะถือเป็นการยอมความตามบทกฎหมายดังกล่าวไม่ได้ บุคคลจะตกลงกันไว้ก่อนว่าจะไม่ฟ้องคดีอาญา ถ้าหากจะมีการกระทำความผิดเกิดขึ้นต่อไปข้างหน้า ข้อตกลงนั้นห้ามผลก่อให้เกิดหนี้ที่จะผูกพันคู่กรณีให้อำนาจงดเว้นไม่ฟ้องคดีอาญาเช่นว่านั้นแต่ประการใดไม่ เพราะอำนาจฟ้องคดีอาญาจะมีอยู่หรือไม่ นั้น มิได้อยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายลักษณะหนี้ในทางแพ่งหากอยู่ในบังคับของกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความอาญาก็ส่วนหนึ่ง ข้อตกลงว่าจะไม่ฟ้องคดีอาญานั้น อาจถือเป็นความยินยอมให้กระทำการที่ตามปกติต้องด้วยบทบัญญัติว่าเป็นความผิดได้ มีหลักทั่วไปเป็นเหตุยกเว้นความผิดอาญาตามนัยคำพิพากษาฎีกาที่ 616/2482 และคำพิพากษาฎีกาที่ 787/2483 ว่า ความยินยอมอันบริสุทธิ์ของผู้เสียหายให้ผู้ใดกระทำการที่กฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิดนั้น ถ้าความยินยอมนั้นไม่ขัดต่อความสำนึกในศีลธรรมอันดีและมีอยู่จนถึงขณะกระทำการอันกฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิดนั้นแล้ว ความยินยอมนั้นเป็นข้อยกเว้นมิให้กระทำการนั้นเป็นความผิดขึ้นได้ ข้อตกลงระหว่างโจทก์จำเลย แม้ไม่ผูกพันโจทก์ให้ยินยอมอยู่เช่นนั้นตลอดไป แต่โจทก์ก็ได้ยินยอมให้จำเลยออกเช็ค โดยจะไม่ฟ้องเป็นความผิดอาญา เป็นความยินยอมที่มีอยู่จนถึงเวลาที่จำเลยโดยรู้ว่าไม่มีเงินในธนาคารอันเป็นการกระทำโดยเจตนาที่ความผิดประการหนึ่งซึ่งจำเลยได้กระทำความผิดตามความยินยอมความคิดกรณีนี้เป็นความผิดอันยอมความได้ ถือได้ว่าความเสียหายในการกระทำฐานนี้ไม่ขัดต่อความสำนึกในศีลธรรมอันดี การกระทำที่โจทก์ฟ้องจึงไม่เป็นความผิดในทางอาญา (ประชุมใหญ่ครั้งที่ 17/2508).

ให้การกระทำนั้นเป็นความผิดขึ้นได้³ เป็นกรณีที่น่ามาใช้กับความผิดอาญาที่เป็นความผิดอันยอมความได้⁴

ในเรื่องหลักความยินยอมในกฎหมายอาญานี้ ท่านศาสตราจารย์ ดร.คณิต ฒ นกร เห็นว่า ความยินยอมของผู้เสียหายเกี่ยวข้องกับโดยตรงกับการสละ “คุณธรรมทางกฎหมาย” (Rechtsgut) ของผู้เสียหาย ซึ่งมีทั้งที่เป็นส่วนรวมและส่วนบุคคล การสละคุณธรรมทางกฎหมายส่วนบุคคลเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับส่วนตัวเท่านั้น คือการที่ผู้เสียหายสละการคุ้มครองโดยรู้ตัว ผู้เสียหายรู้ว่าจะเกิดผลอย่างไรแก่ตนในกรณีนั้น ฉะนั้นความยินยอมของผู้เสียหายจึงเกี่ยวข้องกับ “ผลของการกระทำ” มิใช่เกี่ยวข้องกับ “ตัวการกระทำ”⁵

นอกจากนี้ท่านรองศาสตราจารย์ ดร.กมลชัย รัตนสกาวงศ์ เห็นว่าความยินยอมมีทั้งที่อยู่ใน โครงสร้างความผิดอาญาข้อแรก (Tatbestand) และที่อยู่ใน โครงสร้างความผิดอาญาข้อสอง บางฐานความผิดกฎหมายจะบัญญัติไว้ชัดเจน แต่บางกรณีแม้ไม่มีกฎหมายบัญญัติไว้เลย แต่เป็นที่เข้าใจในเนื้อหาในความผิดฐานนั้นๆ ว่ามีองค์ประกอบภายนอกของโครงสร้างความผิดอาญาข้อแรกในเรื่องความยินยอมแฝงอยู่ เช่น ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276⁶ เป็นต้น

หลักความยินยอมในกฎหมายอาญาของไทยไม่ได้มีบัญญัติความยินยอมที่ชอบด้วยกฎหมายอาญาไว้ในประมวลกฎหมายอาญาอย่างชัดเจนถึงนิยามหรือหลักเกณฑ์และขอบเขตของหลักนี้ ซึ่งแตกต่างจากกฎหมายอาญาในต่างประเทศอยู่มากที่ได้บัญญัติถึงความหมายของความยินยอม ขอบเขตของการให้ความยินยอม ความสามารถของผู้ให้ความยินยอม ตลอดจนผลของการบอกถอนความยินยอมของผู้เสียหายในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น ขอบเขตของความยินยอมและการบอกถอนความยินยอมในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นเป็นเรื่องที่มีความสำคัญต่อการพิจารณาหรือวินิจฉัยความผิดในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น เพื่อให้มีการลงโทษตัวผู้กระทำความผิดได้อย่างเหมาะสมเป็นธรรม ตลอดจนเป็นแนวทางในการลดความบอบช้ำภายในจิตใจของผู้เสียหายจากการที่ต้องแบกรับภาระพิสูจน์ลง จากการศึกษาทำให้ผู้เขียนเห็นว่ากรณีมีบทนิยามศัพท์หรือความหมายของ “ความยินยอม” ในกฎหมายอาญาในต่างประเทศทำให้การพิจารณาคดีเป็นไปได้ง่ายเรียบร้อยและรวดเร็วเพราะกฎหมายได้บัญญัติขอบเขตของความยินยอมในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น รวมไปถึงผลของการกระทำชำเราภายหลังมีการ

³ จาก *รวมคำบรรยายเนติบัณฑิตภาค 1*, 66, 1 (น. 145), โดย เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์, 2556, เนติบัณฑิตยสภา.

⁴ คำพิพากษาฎีกาที่ 1403/2508.

⁵ จาก *กฎหมายอาญาภาคทั่วไป* (น. 276), โดย คณิต ฒ นกร, 2556, กรุงเทพฯ: วิญญูชน.

⁶ *ความยินยอมในกฎหมายอาญา* (น. 165). เล่มเดิม.

บอกถอนความยินยอมเอาไว้ ซึ่งศาลไม่จำเป็นต้องมาตีความความหมายของความยินยอมอีกต่อไป ประเทศไทยใช้ระบบประมวลกฎหมาย (Civil Law) เป็นระบบกฎหมายที่เกิดจากการบัญญัติกฎหมายให้อยู่ในลักษณะของประมวลกฎหมาย จึงเห็นควรบัญญัติขอบเขตของการที่ผู้กระทำได้ รับผิดไว้ในประมวลกฎหมายอาญาให้ชัดเจนและแน่นอน

ปัญหาความไม่ชัดเจนเกี่ยวกับขอบเขตการพิจารณาการให้ความยินยอมและการบอกถอนความยินยอมในความรับผิดทางอาญาฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น ส่งผลให้เป็นการผลักภาระการพิสูจน์ให้กับตัวผู้เสียหายที่จะต้องพิสูจน์ให้ศาลเห็นว่า การกระทำชำเราของผู้กระทำผิดเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนเจตนาหรือไม่ได้กระทำด้วยความยินยอมของผู้เสียหาย กรณีที่ผู้เสียหายแจ้งความร้องทุกข์ว่ามีการกระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหาย ผู้ที่ตกอยู่ในสถานะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ อาทิเช่น ด้วยเหตุที่ผู้เสียหายมีร่างกายที่ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ มีร่างกายพิการ เป็นผู้วิกลจริตไม่สามารถเข้าใจรู้ถึงการร่วมประเวณีได้ หรือเป็นผู้ที่อยู่ในอาการมึนเมา หรือติดยาเสพติด กฎหมายควรบัญญัติข้อสันนิษฐานให้ชัดเจนว่า การกระทำชำเราผู้เสียหายที่อยู่ในกรณีเช่นนั้น กฎหมายจะสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้กระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ซึ่งอาจเป็นข้อสันนิษฐานที่ผู้กระทำนั้นอาจหาพยานหรือหลักฐานมาหักล้างได้ หากผู้ถูกกล่าวหาหรือจำเลยพิสูจน์ได้ว่าผู้เสียหายนั้นยินยอมให้กระทำชำเราหรือขณะกระทำผู้เสียหายเข้าใจเนื้อหาของการร่วมประเวณี โดยอาจกำหนดเป็นข้อสันนิษฐานที่ไม่เด็ดขาดไว้ในประมวลกฎหมาย

อย่างไรก็ตาม ความเห็นของผู้เขียนในเรื่องการบอกถอนความยินยอม เป็นเรื่องที่ควรมีบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญาในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นให้ชัดเจน เนื่องจากการบอกถอนความยินยอมภายหลังที่ผู้เสียหายให้การยินยอมในการร่วมประเวณีนั้นมีผลเท่ากับเป็นการให้ยุติการร่วมประเวณีลงถือว่าฝ่ายที่บอกถอนไม่สมัครใจร่วมประเวณีด้วยแล้ว ซึ่งหากฝ่ายที่ได้รับคำบอกถอนนั้นยังคงกระทำชำเราต่อไปย่อมเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนเจตนาของฝ่ายที่บอกถอน ผู้เขียนเห็นว่ายอมเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนเจตนาของอีกฝ่าย ผู้กระทำชำเราต่อจึงมีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 276 แต่ทั้งนี้ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นนี้ ต้องนับจากมีการกระทำชำเราภายหลังที่อีกฝ่ายได้บอกถอนความยินยอมเป็นต้นไป ไม่ใช่ นับแต่มีการยินยอมร่วมประเวณีแต่แรก ด้วยเหตุผลดังกล่าวมานี้ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 276 ในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น จึงควรบัญญัติให้มีความครอบคลุมไปถึงกรณีที่มีการบอกถอนความยินยอมของผู้เสียหายว่า ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นนั้นรวมถึงการกระทำชำเราภายหลังจากที่ผู้อื่นนั้นได้บอกถอนความยินยอมที่ได้เคยให้ไว้ก่อนด้วย เพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้เสียหาย ในปัจจุบันประมวลกฎหมายอาญาของไทยมีการรับรองหลักการที่จะยอมให้มีการยกอ้างความยินยอมมาเป็นเหตุปฏิเสธความรับผิดทางอาญาได้เพราะขาดองค์ประกอบความผิด

เฉพาะขณะที่ผู้ถูกระทำยังให้ความยินยอมอยู่เท่านั้น หากผู้ถูกระทำปฏิเสธหรือยุติการให้ความยินยอมเมื่อใด ผู้กระทำก็ต้องหยุดการกระทำทันที มิฉะนั้นผู้กระทำก็จะมีคามผิดอาญฐานนั้นได้เปรียบเทียบกับได้กับความผิดฐานบุกรุก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 364⁷ “เมื่อการเข้าไปในเคหสถาน โดยเจ้าบ้านไม่ยินยอม เป็นความผิดฐานบุกรุกเคหสถาน เช่นเดียวกับการเข้าไปหรือล่วงประเวณี โดยผู้ถูกระทำไม่ยินยอมก็เป็นความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา และเมื่อการไม่ยอมออกจากเคหสถานเมื่อมีผู้มีสิทธิที่จะห้ามมิให้เข้าไปได้ไล่ให้ออกก็เป็นความผิดฐานบุกรุกเคหสถาน ดังนั้นการไม่ยอมหยุดการร่วมประเวณีเมื่อผู้ถูกล่วงประเวณีห้ามและให้ยุติการร่วมประเวณีนั้นเสีย การไม่ยอมหยุดการร่วมประเวณีก็เป็นความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราได้ เพราะหากมีฝ่ายหนึ่งถอนหรือยุติความยินยอม อีกฝ่ายต้องหยุดการกระทำนั้นทันทีเช่นกัน”⁸

หากมีการบัญญัติถึงขอบเขตที่เหมาะสมของการให้ความยินยอมของผู้เสียหาย (Consent) และผลของการกระทำชำเราภายหลังมีการบอกถอนความยินยอม (Withdrawal Consent) เพิ่มเติมไว้ในประมวลกฎหมายอาญา ในลักษณะ 9 ความผิดเกี่ยวกับเพศ ฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น มาตรา 276 ผู้เขียนเห็นว่าจะทำให้ประมวลกฎหมายอาญามีความชัดเจนและแน่นอนยิ่งขึ้น ซึ่งจะเป็นการรักษาสิทธิของผู้เสียหายในคดีนี้ได้เป็นอย่างมาก เหตุเพราะกฎหมายได้บัญญัติครอบคลุมไปถึงการมีข้อสันนิษฐานทางกฎหมายเพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้เสียหายไว้ในเบื้องต้นโดยผลของกฎหมาย เพื่อเป็นการลดภาระการพิสูจน์ความจริง ซึ่งในคดีข่มขืนกระทำชำเรา การฟ้องคดีหรือการสืบพยานมักสร้างความบอบช้ำภายในจิตใจของผู้เสียหายเพิ่มเติมขึ้นไปอีก จนในบางรายถึงขั้นที่อาจเรียกได้ว่าเป็นการข่มขืนใจซ้ำสอง

⁷ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 364 “ผู้ใดโดยไม่มีเหตุอันสมควรเข้าไป หรือซ่อนตัวอยู่ใน เคหสถาน อาคารเก็บรักษาทรัพย์หรือสำนักงานในความครอบครอง ของผู้อื่น หรือ ไม่ยอมออกไปจากสถานที่เช่นนั้น เมื่อผู้มีสิทธิที่จะ ห้ามมิให้เข้าไปได้ไล่ให้ออก ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือ ปรับไม่เกินสองพันบาท หรือ ทั้งจำทั้งปรับ”

⁸ จาก “ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราหลังการกระทำชำเราด้วยความยินยอม”, โดย รัชกรณ บัญญัติ, 2553, วารสารนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 39 (4), 786-787.

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาหลักประกันและการตีความกฎหมายอาญาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับหลักความยินยอมในกฎหมายอาญาและขอบเขตที่เหมาะสมของการให้ความยินยอมและการบอกถอนความยินยอมในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น

2. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ถึงปัญหาผลกระทบที่เกิดจากความไม่ชัดเจนขอบเขตเกี่ยวกับการให้ความยินยอมตลอดจนจุดเริ่มต้นของเวลาในการบอกถอนความยินยอมของผู้เสียหายกับความรับผิดชอบข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น

3. เพื่อศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบขอบเขตความยินยอมและการบอกถอนความยินยอมกับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราของประเทศไทยและต่างประเทศ

4. เพื่อศึกษาหาแนวทางการพัฒนาและปรับปรุงบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญา โดยกำหนดบทนิยามความหมายขอบเขตที่เหมาะสมเกี่ยวกับความยินยอมของผู้เสียหาย และกำหนดเรื่องของความยินยอมของผู้เสียหายในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นในมาตรา 276 ลักษณะ 9 ความผิดเกี่ยวกับเพศไว้ให้ชัดเจน เพื่อแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับภาระการพิสูจน์คดีของคู่ความให้ได้รับความเป็นธรรม

1.3 สมมติฐานการศึกษา

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นยังไม่มีบทบัญญัติให้ความหมายหรือขอบเขตของความยินยอมและการบอกถอนความยินยอม ซึ่งยังขาดความชัดเจนแน่นอนเกี่ยวกับการกำหนดขอบเขตที่เหมาะสมของการให้ความยินยอมของบุคคลบางประเภทที่มีความบกพร่องในการให้ความยินยอม อันเป็นการผลักภาระการพิสูจน์ข้อเท็จจริงในชั้นศาลให้แก่ผู้เสียหาย ทำให้ผู้เสียหายไม่ได้รับการคุ้มครองสิทธิอย่างเพียงพอ

หากประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติถึงขอบเขตของการให้ความยินยอมของผู้เสียหาย รวมถึงขอบเขตของการบอกถอนความยินยอมของผู้เสียหาย ตลอดจนบัญญัติความชัดเจนความสามารถของผู้ให้ความยินยอมและบัญญัติบทสันนิษฐานของกฎหมายในกรณีที่ผู้เสียหายอยู่ในสถานะที่ไม่สามารถขัดขืนไว้ให้ชัดเจนในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น จะเป็นการคุ้มครองสิทธิผู้เสียหาย ทั้งเป็นประโยชน์ในการพิจารณาคดีและในทุกชั้นของกระบวนการยุติธรรม จึงควรปรับปรุงแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาลักษณะ 9 ความผิดเกี่ยวกับเพศฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น ให้มีขอบเขตที่เหมาะสมเกี่ยวกับการให้ความยินยอมและการบอกถอนความยินยอมของผู้เสียหาย เพื่อขจัดปัญหาเกี่ยวกับการแบกรับภาระการพิสูจน์คดีในชั้นศาลของผู้เสียหาย และเป็นการกำหนดทิศทางการใช้กฎหมายให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันระหว่างกฎหมายสารบัญญัติและ

กฎหมายวิธีสบัญญัติในเรื่องการให้ความยินยอมและการบอกถอนความยินยอมของผู้เสียหายในคดีอาญา ในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

ขอบเขตของเนื้อหาวิทยานิพนธ์เล่มนี้จะศึกษาถึงแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับหลักความยินยอม ขอบเขตของการบอกถอนความยินยอมในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายอาญาของไทยและต่างประเทศเพื่อหาแนวทางการแก้ไขบทบัญญัติประมวลกฎหมายอาญาของไทยให้มีขอบเขตที่ชัดเจน และเพื่อให้คุ้มครองสิทธิของผู้เสียหายและผู้กระทำผิดให้ได้รับการลงโทษอย่างเหมาะสม

1.5 วิธีการศึกษา

วิทยานิพนธ์นี้เป็นการค้นคว้าวิจัยทางเอกสาร (Documentary Research) โดยอาศัยการค้นคว้า และรวบรวมข้อมูลทางเอกสารทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ จากบทความ หนังสือ วิทยานิพนธ์ วารสาร ตำรับกฎหมาย และแหล่งฐานข้อมูลจากเว็บไซต์ (Website) ต่างๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อนำข้อมูลมารวบรวมเพื่อวิเคราะห์และเปรียบเทียบกันทั้งกฎหมายในประเทศและต่างประเทศ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงหลักประกันและการตีความกฎหมายอาญา ตลอดจนแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับหลักความยินยอมในกฎหมายอาญาและขอบเขตที่เหมาะสมของการให้ความยินยอมและการบอกถอนความยินยอมในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น

2. ทำให้ทราบถึงปัญหาผลกระทบที่เกิดจากความไม่ชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องการให้ความยินยอม ตลอดจนจุดเริ่มต้นของเวลาในการบอกถอนความยินยอมของผู้เสียหายกับความรับผิดชอบข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น

3. ทำให้ทราบถึงขอบเขตที่เหมาะสมของการให้ความยินยอม และการบอกถอนความยินยอมในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราในกฎหมายอาญาของต่างประเทศ

4. ทำให้ทราบแนวทางการพัฒนาและปรับปรุงบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญา โดยกำหนดบทนิยามความหมายขอบเขตที่เหมาะสมเกี่ยวกับความยินยอมของผู้เสียหาย และกำหนดเรื่องของความยินยอมของผู้เสียหายในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นในมาตรา 276 ลักษณะ 9 ความผิดเกี่ยวกับเพศไว้ให้ชัดเจน เพื่อแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับภาระการพิสูจน์คดีของกลุ่มความให้ได้รับความเป็นธรรม